

meelt parrandaksid, ja sedda koha kannas
taksid piddada, ma lähäksin koha omma
teed ja ei lausuks sanna, sest mind Jum-
mal ikka toidab — kas wannud mulle, et
sa meelt tahhad parrandada? — Oh sinna
iggine karwal, hakkas Wilip selle peäle
sure heälega naerma, õige minno süddame
seest tahhad minno õigust ärrawotta! koer,
wata ommeti selle räbbala peäle, mis so
seljas. Antono wastas weel maddala hea-
lega wasto: Wannu mulle agga, et sa
meelt tahhad parrandada! — Minna sin-
nute wanduma? küssendas Wilip, eks ma
olle küt head sulle teinud, sest minnota sa
ammo jo aia äre olleksid jänud, ja sedda
minna se eest nüüd sinno käest pärrin!
Siis ütles Antono: eks sa kardad Jum-
malat? — Sa isse ei kardad Jummalat!
wandus Wilip wasto, ollen ma pissut
head sinnute teinud? lähme emmanda ette
— moistko se meie peäle! — Bennike
Wilip ütles Antono jälle, leppime siin. —
Kas näte kui ta kardab, surustelles Wi-

lip nüüd, ei nisuggune maksa armo, tulle
agga ära! ja teised hakkasid ka temmast
kinni, ja wisid tedda pool wäggise em-
manda ette.

Agga kui nad emmanda ette said ja
Wilip püsti jalla ja omma palja põlwe
peäl küt räkind, küt wandund, siis ütles
emmand; //sedda koha woib nähha, kes
Antono on, sest ni pea kui ma näggin, et
ta hopis teine innimenne on kui ta wena-
nad, leikasin ma üksford kui ta maggas,
semma ennese teadmatta, ühhe harokesse
temma pihtade wahhele, ja pannin koha
wisuggust rohto senna sisse, mis sedda par-
randas ja ommeti armi jättis — talle piht-
ade wahhel nüüd nisuggune arm on, se on
Antono. Ni pea kui Wilip sedda kulis,
tahtis ta lüppada, teised agga langesid ukse
peäle, ja ei lasnud tedda wälja — ka leiti
sedda märki Antono selja peält.

Ei olnud armo nüüd ühhelegi Wilipi
wasto, ja tedda widi selsammal jonel koha
ette, kus tedda ello aiani laewa wangi